ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. H.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Městský úřad Uherské Hradiště,** se sídlem Masarykovo náměstí 19, Uherské Hradiště, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2016, č. j. 29 A 78/2015 – 41,

takto:

**I.** Kasační stížnost se zamítá.

**II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

## Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba ze dne 14. 5. 2015 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu; konkrétně se touto žalobou domáhal toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost v řízení spisové značky „*Spis 4575/2014*“ vydat rozhodnutí, a to ve lhůtě 45 dnů ode dne právní moci rozsudku.

[2] Z obsahu žaloby, jakož i z předloženého správního spisu, vyplynulo, že žalovanému bylo doručeno oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Uherské Hradiště, o přestupku stěžovatele podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 3. 2014 v 20:11 hod. v obci Nedakonice ve směru od obce Staré Město překročil vozidlem zn. MERCEDES-BENZ VITO r .z. X, nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 12 km/h (po odečtení tolerance měřícího zařízení). Na základě tohoto oznámení žalovaný – výzvou ze dne 15. 5. 2014, č. j. MUUH-OD/41226/2014/VJ Spis/4575/2014, č. případu 2014/0541 – předvolal stěžovatele k podání vysvětlení na 9. 6. 2014. Stěžovatel však podání vysvětlení v dané věci odepřel, a to přípisem ze dne

6. 6. 2014 podaným prostřednictvím svého zástupce K. S., který současně sdělil, že žádá o doručování veškerých písemností na svoji elektronickou adresu: X. K prokázání svého zastoupení předložil plnou moc ze dne 27. 5. 2014 podepsanou stěžovatelem s následujícím textem:
„*Zmocňuji tímto ke svému zastupování ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeného pod spisovou značkou 2014/0541 pana K. S., nar. X, trvale bytem X, Š., a to v plném rozsahu dle správního řádu.*
*Tato plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Zmocnitel souhlasí s tím, aby zmocněnec dále zmocnil třetí osobu v rozsahu, ve kterém je sám zmocněn.*
*Zmocněnec projevem vůle akceptovat toto zmocnění žádá o doručování veškerých písemností na e-mail X.*“

[3] Příkazem ze dne 13. 6. 2014, č. j. MUUH-OD/49375/2014/VJ Spis/4575/2014, č. případu 2014/0541, žalovaný za spáchání shora uvedeného přestupku uložil stěžovateli pokutu ve výši 2000 Kč. Příkaz doručil zástupci stěžovatele na adresu jeho trvalého pobytu v důsledku fikce doručení dne 30. 6. 2014. Žádost zástupce stěžovatele, aby mu byly zasílány veškeré písemnosti na jím uvedenou elektronickou adresu, totiž žalovaný neakceptoval s tím, že jde o zneužití práva s cílem prodlužovat dobu projednání přestupku, jak již bylo několikrát prokázáno a jak již dříve bylo zástupci stěžovatele sděleno – viz „*print screen*“ obrazovky s textem e-mailu odeslaného žalovaným dne 6. 5. 2014 na adresu: X.

[4] Dne 12. 8. 2014 byl žalovanému doručen přípis stěžovatele datovaný 8. 8. 2014, v němž uvedl, že mu bylo doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů, a že na základě výpisu bodového hodnocení mu poslední body byly připsané právě za přestupek ze dne 7. 3. 2014, ačkoliv v této věci dosud nebylo zahájeno správní řízení. Vzhledem k tomu stěžovatel v závěru přípisu uvedl, že tímto podává odpor, pokud byl ve věci vydán příkaz, příp. odvolání, bylo-li ve věci vydáno rozhodnutí. Současně požádal o zaslání veškerých písemností, které mu nebyly doručeny. Žalovaný měl ovšem za to, že příkaz (doručený dne 30. 6. 2014 zástupci stěžovatele – viz výše) již nabyl právní moci dne 16. 7. 2015, a proto vyhodnotil stěžovatelem podaný odpor jako opožděný, což posléze potvrdil i Krajský úřad Zlínského kraje, jemuž byl přípis stěžovatele ze dne 8. 8. 2015 postoupen jako podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V podstatě totéž pak potvrdil Krajský úřad Zlínského kraje i ve svém sdělení ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUZL-68272/2014, kterým vyřídil stěžovatelem uplatněný podnět k opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.

[5] Dne 14. 5. 2015 stěžovatel podal ke krajskému soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti, kterou se domáhal vydání rozhodnutí v dané věci; v žalobě přitom uplatnil dva základní žalobní body – a sice, že: (i) K. S. nebyl a nemohl být jeho zástupcem jako účastníka řízení, o jehož zahájení ani nevěděl, a že (ii) jmenovanému nebyl žádný příkaz doručen.

pokračování

[6] Krajský soud nečinnostní žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V odůvodnění rozsudku se krajský soud vypořádal s oběma zmíněnými žalobními body. Nejprve se zabýval namítanou otázkou zastoupení stěžovatele v řízení před žalovaným. Vyšel přitom především z obsahu předložené plné moci a konstatoval, že je v ní jednoznačně vymezeno řízení, ke kterému zmocnitel plnou moc udělil (ve věci „*podezření ze spáchání přestupku vedeného pod spisovou značkou 2014/0541*“), i rozsah oprávnění zmocněnce („*zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností*“). Rozsah zmocnění vypovídá o tom, že úmysl stran nebyl udělit plnou moc pouze pro úkony před zahájením správního řízení, jak argumentoval stěžovatel. Naopak svědčí kompletnímu zastupování ve všech řízeních týkajících se předmětného přestupku. Plnou moc proto krajský soud i s odkazem na judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27) interpretoval tak, že zmocňovala K. S. k zastupování i v případném následném správním řízení, které zde bylo vedeno formou příkazního řízení podle § 87 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a jako takové tedy bylo zahájeno a současně skončeno doručením příkazu zástupci stěžovatele.

[8] Následně se krajský soud zabýval otázkou doručování příkazu zmocněnci stěžovatele, k níž konstatoval následující. Stěžovatel byl na základě plné moci zastoupen i pro případné správní řízení před žalovaným, a proto bylo možné příkaz doručovat pouze jeho zástupci; nejednalo se o úkon, který by musel zastoupený stěžovatel vykonat osobně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48).

[9] Současně krajský soud dospěl k závěru, že příkaz byl zástupci stěžovatele řádně doručen. S odkazem na § 19 odst. 3 správního řádu, jakož i relevantní judikaturu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, a ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36) konstatoval, že zjistí-li správní orgán, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takové doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat. Písemnosti tedy doručuje, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Správní orgán je však v takovém případě povinen účastníkovi řízení sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude včetně důvodů tohoto postupu (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu). Podle názoru krajského soudu žalovaný správní orgán této své povinnosti dostál e-mailovým sdělením ze dne 6. 5. 2015, kterým stěžovatele, resp. jeho zástupce v tomto ohledu informoval. Jednalo se sice o sdělení, které nebylo učiněno přímo v předmětné věci, nicméně dle obsahu se týkalo žádostí o doručování na elektronickou adresu ve všech věcech do budoucna. Proto podle názoru krajského soudu toto sdělení obstojí, stejně jako jeho odůvodnění spočívající v tom, že zasílání písemností na uvedené elektronické adresy (X a X) nevede k urychlení řízení a má charakter obstrukčního jednání a zneužití práva s cílem prodlužovat projednání přestupku; žalovaný byl totiž vždy v případě takového způsobu doručování povinen

vyčkat potvrzení převzetí písemnosti, k němuž opakovaně nedošlo, a proto poté písemnosti musel odesílat znovu běžnou poštou.

[10] K tomu krajský soud závěrem poznamenal, že i jemu je z úřední činnosti známo, že v obdobných věcech opakovaně vystupuje jmenovaný zástupce stěžovatele a komplikace s doručováním se vyskytují pravidelně. Současně dodal, že stěžovatel k žalobě přiložil namátkově vybrané e-maily, které dle něj prokazují, že K. S. řádně komunikuje se správními orgány, nicméně ani jeden nebyl odeslán žalovanému, a tedy to nerozporuje tvrzení žalovaného, že na zasílání jeho písemností K. S. nereaguje (nepotvrzuje převzetí písemností).

[11] V kasační stížnosti stěžovatel – bez bližšího podřazení pod konkrétní důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – podobně jako v žalobě rozporoval to, že by byl K. S. jeho zástupcem jako účastníka řízení. Dle jeho názoru si nelze zvolit zástupce pro konkrétní správní řízení v době, kdy takové řízení ještě neprobíhá, což byl právě tento případ.

[12] V otázce řádného doručení příkazu pak stěžovatel připustil, že obecně postačí, jsou-li písemnosti doručovány pouze zástupci, jak konstatoval krajský soud. V daném případě ovšem pominul, že již v žalobě stěžovatel argumentoval zvláštním charakterem přestupkového řízení, které odůvodňuje nutnost doručení sdělení obvinění, resp. oznámení o zahájení řízení či příkazu přímo obviněnému – zde: stěžovateli.

[13] Stěžovatel souhlasil s krajským soudem v tom, že správní orgány nejsou povinny účastníkům řízení doručovat písemnosti na elektronickou adresu, nemůže-li tento způsob doručení přispět k urychlení řízení. Zároveň však poukázal na to, že je nutné, aby byl o takovém postoji správního orgánu účastník řízení vyrozuměn tak, aby tomu přizpůsobil svůj další postup (přestěhoval se na adresu trvalého pobytu nebo si zvolil jinou adresu pro doručování). V projednávaném případě sice krajský soud odkázal na e-mailové sdělení ze dne 6. 5. 2015, kterým měl být zástupce stěžovatele vyrozuměn v intencích shora uvedeného. Nicméně z ničeho nevyplývá, že mu toto sdělení bylo doručeno, jakož i to, že by toto sdělení bylo opodstatněné. Stěžovateli se toto sdělení jeví jako svévole, avšak správní orgán není oprávněn nedoručovat písemnosti na elektronickou adresu svévolně.

[14] Navíc, stěžovatel připojil k žalobě důkazy o tom, že jeho zástupce K. S. prostřednictvím e-mailu se správními orgány komunikuje. Krajský soud tyto důkazy řádně neprovedl – nenařídil jednání, při kterém se provádí dokazování (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), přesto je v odůvodnění rozsudku hodnotil. Tento postup považuje stěžovatel za nesprávný s tím, že se jednalo o zásadní důkazy vyvracející závěr krajského soudu založený na tom, že žalovaný nebyl povinen doručovat zástupci stěžovatele písemnosti na jím uvedenou elektronickou adresu, neboť takový způsob doručování nepřispíval urychlení řízení.

[15] Na základě shora uvedeného stěžovatel shrnul, že odpor proti příkazu žalovaného podal včas, neboť dříve ho podat nemohl, když vůbec nevěděl, že je proti němu zahájeno řízení, resp. vydán příkaz. Žalovaný je tak podle názoru stěžovatele nečinný, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[16] Žalovaný se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Podstatou projednávané věci je posouzení postupu krajského soudu, který stěžovatelem podanou žalobu zamítl s tím, že žalovaný v dané věci není nečinný, resp. nemá povinnost vydat rozhodnutí, neboť stěžovatelem podaný odpor byl opožděný.

[19] Nejvyšší správní soud sdílí stejný názor jako krajský soud a považuje odpor podaný stěžovatelem za opožděný. To znamená, že nenastal zákonem předpokládaný následek spojený s včasným podáním odporu, tj. že vydaný příkaz se ruší a správní orgán pokračuje v řízení o přestupku, o kterém je nutno rozhodnout. Za daného stavu tedy žalovaný nebyl povinen vydat rozhodnutí a nečinnostní žaloba nemohla být shledána důvodnou, což stěžovatel rozporuje v zásadě dvě hlavními námitkami, kterými kopíruje své předchozí žalobní body.

[20] První námitka se týká zastoupení stěžovatele v řízení před žalovaným. K tomu je potřeba předeslat, že správní řád, jakož i zákon o přestupcích, systematicky rozlišuje mezi „*řízením*“ a „*postupem*“, vč. postupu předcházejícího samotnému správnímu řízení – viz § 42 a 137 správního řádu, resp. § 60 zákona o přestupcích, podle něhož je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, ledaže mu v tom brání zákonné důvody. V daném případě se stěžovatel odvolal na právě zmíněné zákonné důvody (konkrétně na porušení zásady zákazu sebeobviňování) a odmítl podat vysvětlení ve věci oznámeného přestupku ze dne 7. 3. 2014. Žalovaný pak přistoupil rovnou k vydání příkazu, který byl současně prvním úkonem v řízení. A v tomto řízení byl stěžovatel zastoupen K. S., jak je zřejmé z textu shora citované plné moci ze dne 27. 5. 2014 (blíže viz odst. 2 odůvodnění tohoto rozsudku).

[21] Plná moc je sice pouhým průkazem zastoupení, nikoliv aktem zastoupení konstituujícím. Smluvní zastoupení vzniká ujednáním stran, tj. uzavřením smlouvy o zastoupení. Z hlediska určení rozsahu zastoupení je však potřeba vycházet z toho, jaký byl úmysl smluvních stran, na který lze usuzovat především z textu plné moci, jakožto vnějšího průkazu, že zmocnitel udělil zmocněnci zmocnění (shodně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 – 158, publ. pod č. 1811/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27).

[22] Vyjde-li tedy Nejvyšší správní soud z textu plné moci, musí konstatovat, že jeho význam je jasný a nevzbuzuje žádné významné pochybnosti. V plné moci se hovoří o zastupování „*v plném rozsahu*“, a to jak ve věci podezření z přestupku s odkazem na konkrétní spisovou značku (2014/0541), tak ve věci jeho příp. projednávání v řízení před správními orgány („*ve všech stupních*“) potažmo před správním soudem. Není proto pochyb ani o rozsahu zastoupení, ani o tom, že se toto zastoupení vztahuje na jednu konkrétní věc – podezření ze spáchání přestupku, u něhož v době sepisování plné moci ještě nebylo jasné, zda bude následovat zahájení řízení (anebo bude věc odložena či postoupena jinému orgánu); v tomto kontextu je tedy třeba plnou moc číst s tím, že bude-li v budoucnu správní (příp. i soudní) řízení zahájeno, pak platí zastoupení i pro toto řízení.

[23] Argument stěžovatele, že plnou moc nelze udělit před zahájením řízení, je nutno odmítnout – podobně jako to učinil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. j. 1 As 9/2015 – 27. Správní řád upravující jednotlivé varianty procesní plné moci k zastupování nic takového nezakazuje; v § 33 odst. 2 pouze vypočítává, v jakém rozsahu může být zmocnění k zastupování ve správním řízení uděleno, přičemž má-li být uděleno do budoucna „*pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem*“ [tzv. prezidiální plná moc podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu], požaduje mj. úředně ověřený podpis plné moci. O takový případ se ovšem v nyní souzené věci nejedná, neboť nejde o neurčitý počet řízení, nýbrž o stále jednu a tutéž věc, k níž se zmocnění k zastupování váže – a to je podezření ze spáchání přestupku dne 7. 3. 2014. Není přitom rozhodné, zda probíhá prověřování tohoto podezření v rámci postupu před zahájením řízení anebo bylo již řízení zahájeno a současně skončeno vydáním příkazu. Z textu plné moci je totiž zřejmé, že zastoupení v tomto případě pokrývalo všechny naznačené procesní fáze. Proto nelze zastoupení stěžovatele zpochybnit a úspěšně se dovolávat toho, že neexistovalo a že žalovaný z tohoto důvodu vůbec neměl doručovat zástupci stěžovatele. Opak je pravdou, stěžovatel zastoupen zjevně byl a první námitka tak není důvodná.

[24] Druhá námitka se týká samotného doručování zástupci stěžovatele, který rozporuje, že by proběhlo řádně a v souladu se zákonem. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná, že se jednalo o zastoupení pro celé řízení, což odůvodňovalo doručení příkazu žalovaného pouze zástupci stěžovatele ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se totiž doručují písemnosti pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat (např. dostavit se k výslechu, strpět ohledání či vydat věc). O nic takového zde nešlo, doručováno bylo rozhodnutí – příkaz žalovaného, kterým se přestupkové řízení současně zahájilo i skončilo. Nebylo tudíž třeba již osobní součinnosti stěžovatele, a proto žalovaný správně doručoval příkaz pouze jeho zástupci K. S.

[25] Je pravdou, že stěžovatel v žalobě upozornil na charakter předmětného řízení s tím, že se jedná o správní trestání, což dle jeho názoru zdůvodňuje nutnost doručení příkazu nejen jmenovanému zástupci, ale i jemu samotnému jako osobě obviněné z přestupku. Krajský soud tuto dílčí část argumentace pominul, nicméně nejedná se takovou vadu odůvodnění napadeného rozsudku, která by měla mít ve výsledku vliv na jeho celkovou zákonnost, resp. přezkoumatelnost.

pokračování

[26] Z pohledu Nejvyššího správního soudu, je klíčové, že i přes shora uvedené, se stále jedná o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Stěžovatel v žalobě uplatnil dva základní žalobní body, k nimž se krajský soud vyjádřil a vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné. Skutečnost, že v případě druhého žalobního bodu krajský soud výslovně nereagoval na veškerou argumentaci stěžovatele k tomuto bodu, sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (k tomu srov. judikaturu Ústavního soudu, zejm. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

[27] Důležité v tomto kontextu je, že druhý žalobní bod v napadeném rozsudku vypořádán byl, krajský soud ho nepominul a nejen *implicite*, ale i odkazem na relevantní judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48, který se zabýval v podstatě stejnou argumentací, jakou uplatnil stěžovatel) správně vyšel z toho, že ani charakter přestupkového řízení nic nemění na tom, že postačilo příkaz doručit toliko zástupci stěžovatele.

[28] S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pouze pro pořádek doplňuje, že zákon o přestupcích (§ 87 odst. 3) normuje následující: „[p]*říkaz má stejné náležitosti jako rozhodnutí o přestupku. Oznamuje se vždy písemně.*“ Nestanoví tedy povinnost zasílat oznámení o zahájení řízení, resp. příkaz jak osobě obviněné z přestupku, tak jejímu zástupci, podobně jako je tomu v trestním řízení, na které stěžovatel odkazoval. Jak již bylo řečeno výše, v posuzované věci bylo řízení o přestupku vedeno formou příkazního řízení dle § 87 zákona o přestupcích, bylo tudíž zahájeno a současně skončeno okamžikem doručení příkazu zmocněnci stěžovatele, což bylo v souladu a udělenou plno mocí i se zákonem. A dle názoru Nejvyššího správního soudu tím nebyla porušena ani žádná ze základních zásad soudního trestání, které se s ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu přiměřeně uplatní i pro oblast správního trestání; k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS.

[29] Závěrem, z hlediska samotného způsobu doručování zástupci stěžovatele, je potřeba připomenout, že zástupce stěžovatele požádal o doručování všech písemností na jím sdělenou elektronickou adresu. Žalovaný této žádosti nevyhověl, doručoval zástupci stěžovatele na adresu trvalého pobytu, což mu řádně zdůvodnil a sdělil. Byť se jedná o sdělení pouze prostřednictvím e-mailu ze dne 6. 5. 2015, Nejvyšší správní soud podobně jako krajský soud nemá důvod pochybovat o jeho doručení. Ostatně sám stěžovatel ani netvrdí, že by tento e-mail zaslaný na elektronickou adresu: X nebyl jeho zástupci doručen. Platí proto, že chtěl-li zástupce stěžovatele komunikovat přes právě uvedenou elektronickou adresu, bylo v jeho zájmu, aby ji obsluhoval a zjistil, že mu na ni žalovaný

doručovat nebude a následně tomu přizpůsobil své kroky, o kterých hovoří v kasační stížnosti.

[30] Co se týče důvodů, pro které se žalovaný rozhodl nedoručovat zástupci stěžovatele na jím uvedenou elektronickou adresu, odkazuje Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud na § 19 odst. 3 správního řádu a navazující judikaturu (viz odst. 9 odůvodnění tohoto rozsudku), z níž vyplývá, že správní orgán nemá povinnost na elektronickou adresu doručovat, dospěl-li k závěru, že to nepřispěje k urychlení řízení. Tuto skutečnost má přitom Nejvyšší správní soud za prokázanou, neboť ve správním spisu je dostatečně zdokumentováno několik dalších případů, kdy jako zástupce vystupoval opět K. S. a kdy docházelo ke komplikacím při doručování na jím uvedené elektronické adresy (viz případy vedené žalovaným pod č. 2013/1973, č. 1416/2014 či č. 2014/0289). Z uvedené dokumentace je patrné nejen to, že zástupcem stěžovatele požadovaný způsob doručování k urychlení řízení nepřispěje, ale i to, že se jedná o opakovanou obstrukční praktiku z jeho strany. Postup žalovaného byl tedy plně na místě a dlužno, že jakékoli další zjišťování ohledně komunikace K. S. s jinými správními orgány se v tomto kontextu jeví nadbytečným.

[31] Krajský soud správně vyšel z obsahu správního spisu, aniž by tento postup bylo možno označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb.). Současně je však evidentní, že krajský soud pochybil, pokud se v závěru odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 32) vyjádřil k e-mailové komunikaci K. S. s ostatními správními orgány, kterou stěžovatel přiložil k žalobě.

[32] Předpokladem pro takový postup bylo provedené dokazování v rámci jednání, nicméně krajský soud rozhodl při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Proto se v tomto směru nemohl a neměl nijak blíže vyjadřovat a hodnotit předmětnou e-mailovou komunikaci. Na druhou stranu je potřeba říci, že napadený rozsudek obstojí i bez zhodnocení k žalobě přiložených e-mailů K. S., jak již bylo naznačeno shora. Problémy žalovaného správního orgánu s doručováním jmenovanému zástupci na jím uvedené elektronické adresy byly dostatečně doloženy ve správním spise a nařízení jednání, včetně eventuálního prokázání bezproblémové komunikace jmenovaného s jinými správními orgány na tom nemohlo ničeho změnit. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se tak ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nejedná, neboť lze přesvědčivě dovodit, že by výrok rozhodnutí krajského soudu byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (takto např. rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 49/2006 - 95 nebo rozsudek ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 28/2005 - 70, resp. již rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

[33] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud

pokračování

náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 21. srpna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu